

I svedekassen til Sicilien – Del 7 af 9

Søndag, den 26. juli 2009 (bh-værdi)

Jeg vågnede ved, at de første campister begyndte at gå på stien og biler og cykler begyndte at køre frem og tilbage. Det er i den grad en transitplads, vi har fået. Men på en måde var det hyggeligt. De andre vågnede næsten samtidig og vi gik ud for at fixe noget morgenmad. Pigerne gik i kiosken for at købe brød og juice, men kom tilbage uden brød. Det kan også være svært at gøre sig rigtig forståelig. Marco og en hollandsk pige fra Miniklubben kom forbi. De starter stort set hver morgen med at gå rundt på pladsen og "hverve" børn til deres klub. Vi snakkede 10 minutter og vi fik spist morgenmad.

Pigerne løb over i klubben, da vi havde spist. Der var lagt op til en spændende dag med skattejagt og alle mulige anderledes aktiviteter. De startede dagen med at dele hold. 5 hollandske, 1 tysk, 1 italiensk og 1 dansk hold. Jeg kunne sidde i min stol og følge med i løjerne. Pigerne synes ikke, at vi behøvede at gå med og det efterkom vi naturligvis. Man véd i øvrigt aldrig, hvad man kan blive udsat for derovre...

Da pigerne kom tilbage med besked om, at næste aktivitet først var kl. 14, besluttede vi at gå en tur over i supermarkedet for at se, om det tilfældigvis havde åbent. Vi var heldige og fik handlet pålæg, æg, brød og aftensmad. Men de tager ikke VISA kort derovre – kun italienske kontantkort, så nu er vi nok nødt til at supplere vores beholdning af kontanter... igen ☺

Kl. 14.00 forduftede pigerne og vi blev overladt til os selv. Sandsynligvis for resten af eftermiddagen. De fik udleveret nogle opgaver, som de havde en bestemt tid til at løse. Der var 2 andre danske familier derovre og den ene mor ville gerne blive der hele dagen, så der var ikke behov for mig derovre.

Den italienske familie i camperen overfor var ved at pakke sammen. Lige pludselig kom manden over til os og spurgte, om vi ville hjælpe ham med at få markisen ind. Det havde været et kraftigt stormvejr om fredagen, hvor de var kommet til pladsen, og blæsten havde simpelthen revet så meget i hans markise, at den var gået en smule fra foroven og nu kunne han ikke trække den ind. Han var kommet til det rette sted! Vi var efterhånden blevet eksperter i at rulle vores egen genstridige markise ind til stor underholdning for vores naboer og andre tililende. Jesper og den italienske fyr fik markisen ind og så gik snakken. Manden kom oprindeligt fra Syditalien og lyste helt op, da vi sagde, at vi havde været et smut på Sicilien. Det var rigtig sjovt at snakke med ham, men efter et stykke tid blev hans kone og 3 børn utålmodige og så måtte han videre.

Jeg luskede alligevel over i Miniklubben for at tage billeder af skattejagten. Det blev en underholdende eftermiddag. Holdene skulle først løse nogle forskellige gåder og så blev der talt point op. Det danske hold blev nr. 4 og det var ret flot.

Så gik jagten ind på en masse forskellige ting, som holdene skulle finde. En sko i str. 46, en CD, en gul sok, et gebis, en mand i bh, en blå spand og mange andre sære ting. De resulterede i en nydelig række

af ferierende mænd af forskellige nationaliteter og i forskellige størrelser i deres koners bh... En enkelt hollandsk mand kunne sågar fremvise både bh OG gebis!

Herefter skulle holdene skaffe en mand i dametøj, en dame i mandetøj og et lille barn klædt ud som en and. De to drenges forældre stillede velvilligt (?) op til udklædningen og den yngste pige på holdet skulle klædes ud som and. Jeg fandt min make-up frem og tilfældet ville, at Jesper og jeg kort forinden havde været inde og finde et par nye flip-floppere til Maria i pladsens kiosk, hvor de også solgte nogle bittesmå flasker med neglelak. Jeg havde købt én til hver af pigerne og nu viste det sig, at det var lige, hvad vi kunne bruge til manden, der skulle klædes ud. Hvor heldig kan man være? Han gav os i øvrigt et fint tip til, hvordan man fik lakken af igen, uden lakfjerner: Man bruger sololie, der tilsyneladende har en ingrediens, der opløser neglelakken. Hans fingre så da også mandige ud igen, da vi mødte ham den efterfølgende dag.

Det var et ømt syn, der viste sig på scenen en halv time senere. Det er helt fantastisk, hvad man kan få voksne mennesker til at gøre for deres børn og når solen brænder de sidste hængninger væk. Jeg stod og fik associationer til Spies og Mallorca... men det var sjovt, når man var i det og ungerne havde en rigtig god dag! Jesper klædte sig ikke ud, men var alligevel lidt dame: Han gik over og vaskede op... ☺

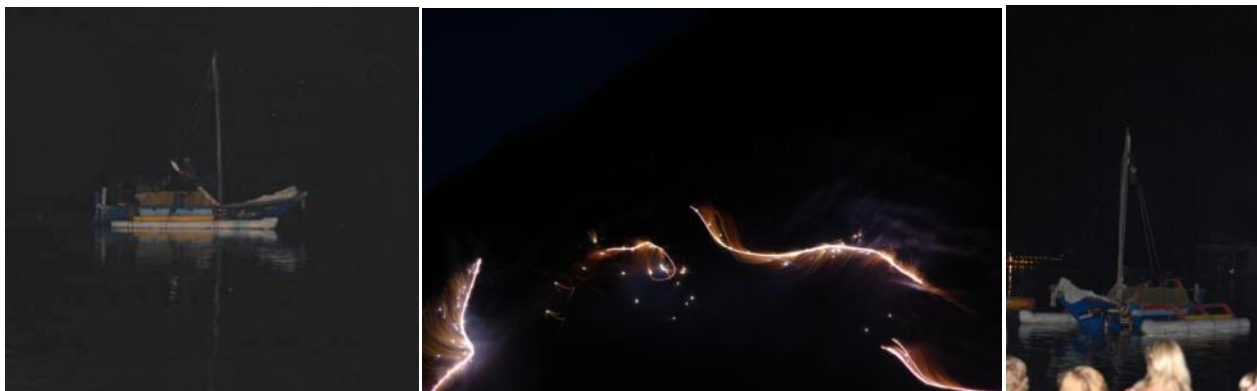

Opgaverne havde vist taget længere tid, end Marco og de andre arrangører havde regnet med. I bedste italienske stil, blev skatten aldrig fundet og ingen vinder fundet. Det var nok meget klogt.

Klokken 20 skulle børnene mødes igen til disco og senere på aftenen var der kamp på søen som afslutning på Peter Pan dagen. Vi spiste ravioli og noget hygge-happe-mad til aften med alle de gode ting, vi havde købt tidligere i supermarkedet og bagefter løb pigerne igen ned til stranden, hvor der var beach-disco.

Kl. 21 skulle søslaget stå og vi gik ned til stranden, hvor resten af pladsens beboere også havde taget opstilling. Der er desværre ikke en uskreven regel om at lade børnene komme forrest. De voksne havde

taget stole og enkelte også borde med derned og det optog en del plads. Men vi fik set fyrværkeri, som udgjorde kampen mellem de 2 både og vi så, at Kaptajn Klo vandt slaget. Ungerne fik hver en gave (en legetøjsbil?!) og så var det hjem i seng.

På vejen hjem råbte min mave på mad... Heldigvis var de andre med på at dele en enkelt pepperonipizza, som er en salamipizza hernede. Hvis man beder om pepperoni, får man aflange peberfrugter ovenpå osten. Det er ikke uvæsentlig viden, når man er lidt kræsen.

Begge piger var helt færdige efter dagens begivenheder og det "store" fyrværkeri måtte de se fra sengen i camperen.

Mandag, den 27. juli 2009 (Marco ga' en polo)

Vi vågnede op til en overskyet morgen. Det var stadig varmt, men skyerne gjorde, at det var til at holde ud at sidde udenfor. Markisen var slået ud og det var dejligt, at stolene ikke var våde af dug, når vi skulle spise morgenmad. Same procedure... Frugt, boller og choko-croissanter, juice og vand.

Pigerne gik i Miniklubben kl. 10.00 og lavede armbånd af spaghetti. De kom meget stolte tilbage med hver sin røde t-shirt, hvorpå der stod "Lele & Marco Friends". WOW. Man skulle ellers betale for den, men de havde fået en hver helt gratis. Det var en fin gave!

Lidt senere, da Maria og jeg gik på toilettet, mødte vi Marco på vej tilbage. Vi havde aftalt, at vi ville invitere ham ud og spise, hvis han havde tid og lyst. Det havde han og vi aftalte, at vi kunne spise på pladsens restaurant kl. 21.

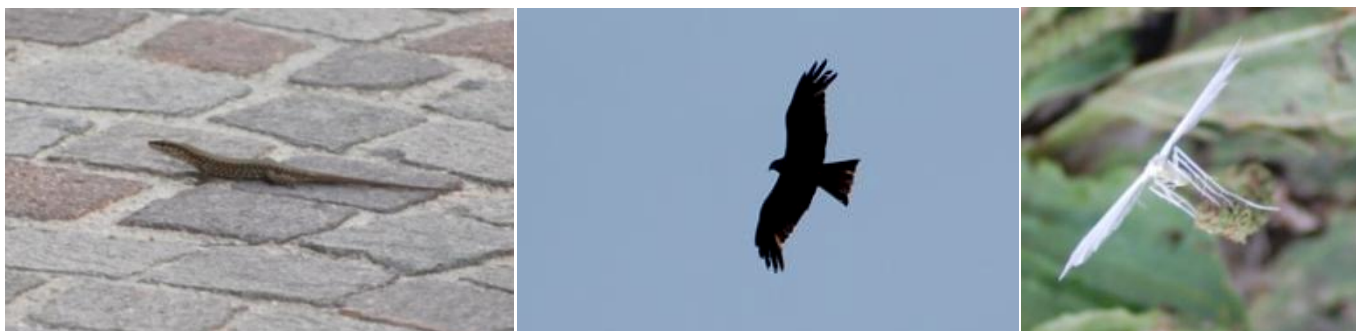
Vi gik en tur til vandet i et par timer. Jeg konstaterede, at jeg måske ikke behøver at have så mange komplekser over mine ekstra 10 kg og strækmærkerne på mave, baller og lår. Til næste år vil jeg ha' bikini på! (Det skrev jeg vist også sidste år??).

Kl. 16.00 skulle Maria være med til at spille volleyball med klubben og Jesper, Lisa og jeg besluttede os for at gå en tur op i byen imens. Byen ligger ca. 1 km. fra campingpladsen. Det går op ad hele vejen, så det er en varm tur. Det var 34 grader, da vi kom forbi busholdepladsen, hvor der er et ur, der også viser gradantallet. Da vi kom helt op i byen, kunne vi se, at temperaturen var faldet til 27 grader – ikke at vi kunne mærke den store forskel. Jeg svedte så meget, at det løb ned ad mine arme...

Vi var i en forretning og købte nogle specielle pølser, der svarer lidt til "ølpølser" derhjemme. Vi var blevet enige om, at vi nok var nødt til at spise en lille smule ved 18-tiden, for ikke at være alt for sultne, når vi skulle på restauranten senere. Brød og pølser og emmentaler. Mums!

Der løb mange firben (eller måske er det salamandere?) rundt på fortovet og ovenover os svævede pludselig en kæmpe stor fugl. Måske en ørn? Jeg skulle også have fulgt bedre med i biologitimerne...

Maria sad og ventede på os, da vi kom retur. De havde kun fået spillet 2 kampe og de var ikke kommet i finalen. Marias kropsbygning og højde er måske heller ikke optimal til volleyball...

Vi fik noget mad og sad og slappede lidt af, indtil kl. blev 20 og pigerne skulle til discodans. Bagefter gjorde vi os klar til at gå på restauranten og hygge.

Så ringede vores svigerinde pludselig. Jeg blev først noget bekymret over, om der var sket noget. De havde en uge tilbage af deres ferie og savnede solen. De havde været ved Vesterhavet og på Fyn de første 14 dage af deres ferie, men vejret havde ikke været helt med dem – eller rettere: Det havde været en typisk, dansk sommer med regn, sol, blæst, byger, sol osv.

De havde fået en idé. De ville prøve at få fat i en hytte hernede og så bare se at komme af sted. Jeg synes, det lød som en fantastisk plan og vi sprang på cyklerne for at checke, om der måske kunne være en hytte ledig her på pladsen, blot for at finde ud af, at sådan en skal man booke allerede i februar for at være sikker. Nu var det slutningen af juli og alt var naturligvis lejet ud. Jeg foreslog, at deres datter kunne sove sammen med vores piger i alkoven og så kunne de prøve at skaffe et telt at tage med, men så skulle der alligevel pakkes en del.

Da vi kørte tilbage til camperen, så vi, at der holdt en dansk bil med campingvogn parkeret. Ejerne sad udenfor og jeg vendte cyklen for at spørge, hvor længe de havde været om at køre hened. Jesper sagde forinden, at de med garanti havde holdt mange stop undervejs, hvilket også viste sig at være korrekt. De var utrolig søde og meget villige til at dele deres erfaringer og vi kunne udlede, at det nok ikke var en option, at bror og svigerinde ville tage campingvognen på krogen. Det danske par troede, at vi var skribenter, der gik rundt og samlede stof til vores historier, men jeg måtte skuffe dem med, at godt nok skrev jeg, men kun til egen og forhåbentlig familiens fornøjelse.

Så snakkede jeg med min svigerinde om hotellerne i området, men jeg advarede om, at værelserne nok ikke var de billigste, begrundet i, at vi havde set mange ældre, tyske turister i byen tidligere på dagen – og de plejer at have penge og ikke gå på kompromis med kvaliteten. Min bror og svigerinde ville checke mulighederne og lige melde tilbage, hvad det hele endte med.

Carpaccio, parmaskinke med melon, spaghetti carbonara og pizza. Alle var glade og stopmætte, da vi nærmest blev smidt ud fra restauranten kl. 23. Vi gik tilbage til camperen og fortsatte diskussionen om Berlusconi, Mafiaen, vores madkultur i Danmark kontra Italien og var enige om, at alt nok er en vanesag – på nær kogte grøntsager, som vores italienske ven absolut og på ingen måde sætter tænderne i.

Sidst på aftenen tikkede SMS'en ind fra min bror om, at de ikke ville køre. Det blev vist for bøvlet. Øv. Det kunne have været så hyggeligt. Selvom vores plan var at køre onsdag morgen, var vi selvfølgelig blevet resten af ugen, hvis de var kommet hened.

2 flasker rødvin (og en masse snak) senere, var klokken blevet 01.00, duggen faldt som støvregn og vi frøs faktisk lidt. Jesper hævede mødet, sagde godnat og så faldt vi halvbeduggede (got it?) om i vores seng. Det havde virkelig været en hyggelig aften og det var en fornøjelse at lære lidt mere om dette specielle land, dets specielle kultur – og høre det fra en italiener selv. Der er stor forskel på at læse "Bogen om Italien", som bestemt også er læseværdig, og så høre det fra "hestens egen mule".

Tirsdag, den 28. juli 2009 (Thor svinger sin hammer!)

Jeg vågnede med et brag. Bogstaveligt talt. Et ordentligt tordenbrag! Det lyder helt specielt i bjergene, fordi klippevæggene kaster lyden frem og tilbage. Jeg skyndte mig at få tøj på. Der følger næsten altid kaskader af vand med sådan en byge og vi havde vist ikke ulejlighet os med at få ryddet op aftenen i forvejen, inden vi gik seng. Stolene stod ikke lige under markisen og jeg skulle også lige redde køleboksene fra at kortslutte. Det bragede og blitzede og så kom regnen. Klokken var kun 6.30 og set i forhold til gårsdagens indtagelse af alkoholisk væske, var det alt, alt for tidligt at skulle vågne.

Jeg fik samlet tingene sammen og folk rundt om vågnede op lidt efter lidt og reddede deres håndklæder, sko og andre ting fra vandet. Der kom rigtig meget vand. Jeg fik sagt til vores nabo, at han havde håndklæder og sko liggende ovenpå forteltet. Det første smil fra den kant ramte mig! Så kan det måske alligevel svare sig at være lidt vedholdende...

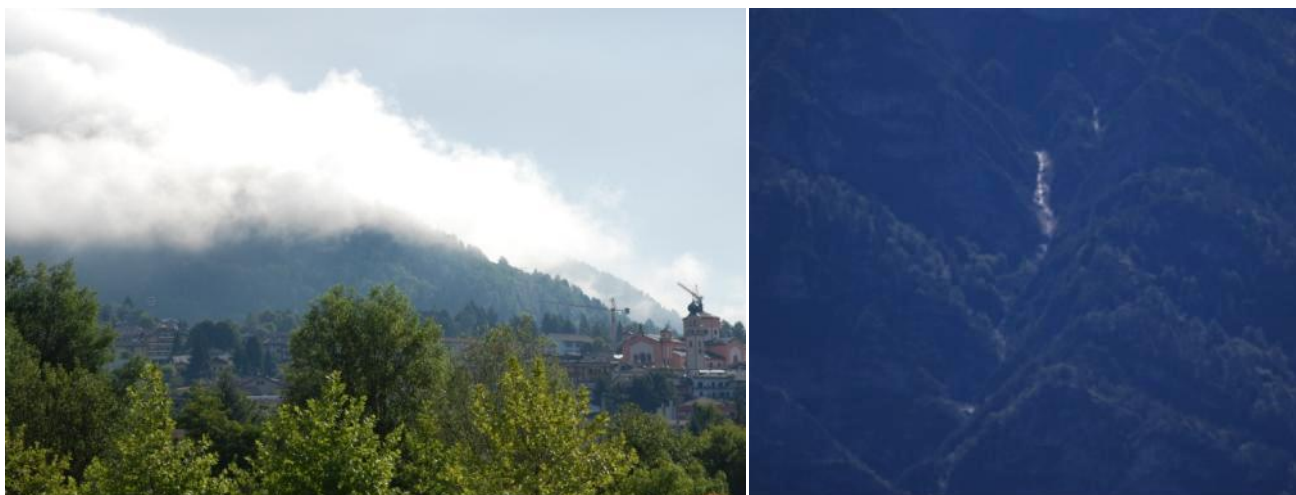

Det blæste op og jeg gik ind for at vække Jesper. Jeg kunne ikke selv få hamret pløkkerne i det knastørre jord og med vores italienske bekendtskab fra tidligere, havde jeg ikke så meget lyst til, at vores markise gik mere i stykker. Han var dog allerede vågen og ved at tage tøj på.

En del havde allerede pakket og var på vej væk fra pladsen. Herunder en tysker og frue i en anden Hymercamper, der havde 2 store hunde med, som fik nogle tæsk, når de ikke gjorde, som der blev sagt. Jeg stod bag vores bil og var ved at dække køleboksene for regnen, da den ene hund pludselig kom rundt om hjørnet med tænderne blottet og en snerren, der fik det til at gibbe i mig. Han fik det ondeste blik, jeg kunne mobilisere! Jeg var ikke særlig ked af det, da jeg så deres baglygter forsvinde.

Jeg skrev en SMS til min bror om, at det måske var godt, at de alligevel ikke var kørt, fordi det stod ned i stolper. Jeg fik aldrig noget svar og pludselig spirede et lille håb om, at de faktisk VAR kørt og at de bare ville tage fusen på os... Håb har sikkert holdt mange mennesker oppe i tidens løb.

Vi sad udenfor under markisen og kiggede på regnen. Jeg gik ind for at skrive lidt og prøve at udnytte, at der var lidt ro. Det blev ikke til så meget, for det regnede ikke særlig længe og pludselig var alle vågne.

Vi gik tilbage i seng og lå der indtil kl. 9.30, men sulten hev os ud af dynerne. Jesper og pigerne gik over for at vaske op og jeg skar frugt ud og lavede morgenmad.

Der var stadig ikke så mange på pladsen (heldigvis), for pludselig skete det...! Jeg trådte forkert ud af døren og det gav et kæmpebrag, da min røv landede midt i affaldsstativet. En mand, der kom tilbage fra sit morgenbad, stoppede op og kiggede lidt forundret på mig, mens jeg lå på ryggen med begge ben lige op i vejret. Det må have været et skønt syn. Vores nabo kom løbende for at se, om jeg skulle have hjælp, men sært nok slog jeg mig ikke. Vores forhold til naboen gik dermed fra tåleligt til rart og det har kun kostet et par smil og en god gerning og lidt go' karma fra begge sider.

Pigerne gik i Miniklubben efter morgenmaden, hvor de lavede indianerfjer og blev malet i ansigterne. En søvndrukken Marco lagde krop til, at alle børnene malede ham over det hele. Han er måske mere vant til rødvin, end vi er, for han så ikke ud som om, at han havde den samme rumlende hovedpine, som vi rendte rundt med. Vores kunne selvfølgelig også bare skyldtes trykket fra tordenvejret? ☺

Solen bragede igennem skyerne og de velkendte 30 grader vendte tilbage. Jeg fik nogle timer foran pc'en og Jesper så en film. Pigerne cyklede ned efter en is og frimærker til de postkort, de havde skrevet. Måske er der en chance for, at de når at komme hjem før os.

Vi er stadig ikke helt klar over, om vi kører onsdag eller bliver på Jolly til fredag. Vi har rumlet lidt med tanken om at bruge den sidste uge på at køre til Kroatien og få en fornemmelse af, hvad der venter os, hvis vi kører den vej til næste år. Alternativt bliver vi her til fredag og kører mod Berlin og bliver dér i nogle dage, indtil det går mod Sjælland.

Vi gik en tur ned til søen og badede et par timer, før det var tid til noget aftensmad, som blev til en slags kylling i karry med ris... øh... og ravioli con carne. Nå, ja – man er vel udenlands.

Mens vi spiste, fandt vi ud af, at der er ca. 950 km. fra Levico til Berlin. Det ønskede jeg ikke at køre i ét træk. Da Kroatien ikke er indeholdt som standard i vores Tom, måtte vi finde et Europakort og jeg kunne med det samme se, at det ville blive alt for mange timer i bil, hvis vi skulle omkring Istriahalvøen.

Den foreløbige plan blev, at vi kører til Nürnberg eller i området deromkring på fredag og tager en overnatning eller to dér og tager herefter til Berlin, hvor vi bliver til onsdag. Herfra burde turen gå hjem, så vi lige har et par dage til at vaske tøj, inden vi skal starte på arbejde igen.

Efter middagen gik vi ned for at se pigerne danse i klubben på Jolly Bar og så var det hjem i kiggassen og se Harry Potter, efter at stole og andre effekter var sat forsvarligt i læ for evt. regn i morgentimerne, så vi ikke nødvendigvis behøver at stå op med solen igen.

Musikken drønedes løs fra Levico Bar, kun forsøgt overdøvet af musik fra campingpladsen på den modsatte side af vejen: Due Laghi (som betyder 2 søer).

Jeg har kun taget 11 billeder i dag og kan ikke mindes, hvornår det sidst er sket, at apparatet har fået så meget fred... ☺

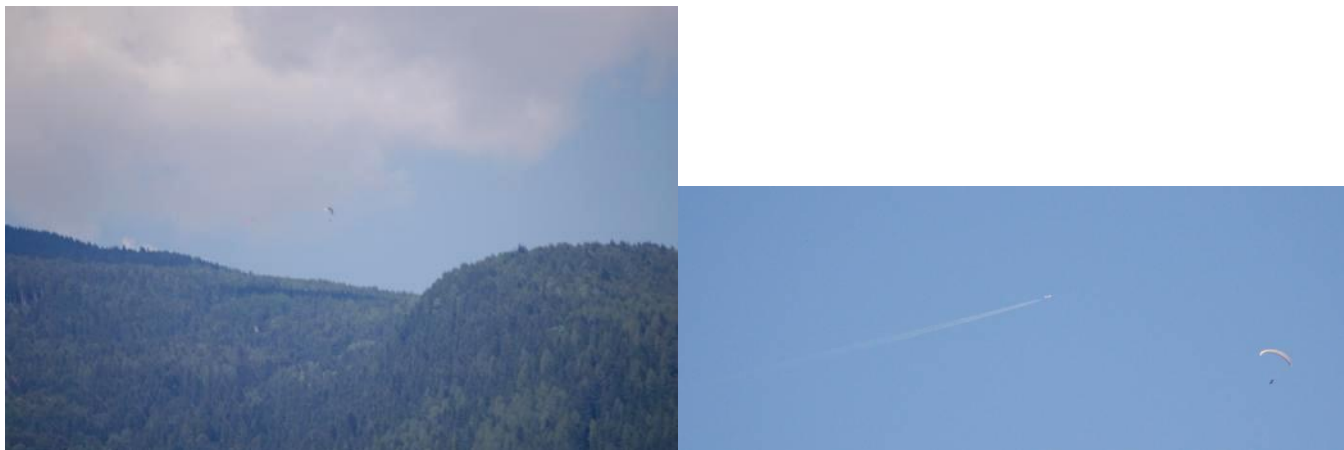

Onsdag, den 29. juli 2009 (Analyse af hollandske campisters adfærd – mest på grund af kedsomhed)

Det var egentlig dagen, hvor vi skulle være kørt. Men ifølge meldingerne hjemmefra, skulle det ikke være på grund af vejret, da det ikke så alt for godt ud nord for Alperne.

Jeg sad og tænkte lidt over det i 25 graders varme kl. 7.30, mens jeg så på drageflyvere og på, at pladsen vågnede op. Totalt yndlingstidspunkt.

Vi havde egentlig heller ikke rigtig fundet ud af, hvor vi skulle køre hen, så solens stråler i Levico Terme lokkede bestemt mere end regnvejret nord for Alperne. Naboen begyndte at pakke sammen i går. De ville begynde at køre nordpå og de kedede sig også en smule, sagde manden til Jesper, da de rent faktisk konverserede i ca. 2-3 min.!

Jeg besluttede mig for at dedikere dagen til hjemmefilosofi og selvstudium i menneskelig adfærd. Jeg forestiller mig, at jeg en dag får læst nogle bøger om emnet, så jeg bedre forstår, hvad der sker – men på den korte bane, har vores nabo bestemt været en interessant detalje i min egen, for andre helt ubrugelige, analyse af adfærd blandt campingfolket.

Vi har mødt flere forskellige varianter og man bør altid starte med at gribe i egen barm:

Vi er sådan nogen, der måske ser ud og lyder, som om vi har pænt styr på tingene og ikke lader os gå på af noget. Vi er venlige og smiler meget til alt og alle og vil helst have en god stemning omkring os og vi går langt (smadrer eget inventar, f.eks. ☺) for at komme dertil. Folk, der har fulgt med i vores ferieberetninger ved, at vi ikke har styr på en skid og at generelt set nok er som de fleste andre på godt og ondt.

Vi er venlige campister, som sorterer vores skrald, sparer på vandet og prøver at lade være med at råbe alt for højt og larme til sent om aftenen. Vi drøner ikke ind og ud af pladsen i vores camper, vi handler ofte i pladsens kiosk og vi spiser på pladsens restaurant.

Vores dårlige sider er, at hvis vi først er blevet rigtigt generet, så kan de andre hoppe og springe. Vi ryger, når vi holder ferie og det generer nok de fleste, der ikke ryger. Det her med at smile til alle, kan måske også blive opfattet som en belastning. Især hvis de andre ikke har lyst til at smile tilbage... Og så diskuterer vi de andre campisters adfærd (også fordi man efterhånden kan komme til at mangle interessante emner at tale om). Det kan være belastende. Ikke mindst for os selv, fordi det ofte er de andre campisters *dårlige* adfærd, vi diskuterer. Det bliver man ikke altid i godt humør af, men man kan for en stund selv komme til at se bedre ud selv. Lidt ligesom at tisse i bukserne en vinterdag: Det varmer kun et øjeblik.

Så er der alle de campister, der holder ferie, som om det var deres sidste. De skal have mest muligt ud af alle dagene og de er komplet ligeglade med, hvem det går ud over. Vi mødte et klassisk eksempel i dag på stranden. 3 hollandske familier på ferie sammen med deres børn i alderen 2-6 år.

Hver familie var i besiddelse af en stor gummibåd, en stor badering i traktordækstørrelse og et oppusteligt badedyr til hvert af børnene. Hele denne oppakning blev lagt som et fort rundt om deres

siddepladser (hver voksen havde en stol med), hvilket betød, at de andre gæster ikke kunne komme forbi langs stranden og de, der sad længere tilbage på græsset, kunne ikke mere se deres børn i vandet på grund af gummibåde og baderinge. For os blev vejen ned til vandet spærret.

Det fik mig til at tænke på, hvad det mon er, der gør, at de på ingen måde overvejer, om det er generende for andre. –Og hvad det mon er, der gør, at vi andre ikke siger noget? Den hollandske familie, der sad bagved os, blev lige så irriterede, men sagde heller ikke noget. Havde vi rottet os sammen, kunne de jo blive nødt til at flytte alle deres gummieffekter. Jeg sagde til vores egne unger, at de gerne måtte flytte det, der lå i vejen. Alle deltagerne i den hollandske gummifest gik i vandet for at spille volleyball. Det foregik der, hvor de små børn plejer at soppe og stå med deres badevinger på og lege i vandet. De små måtte flytte sig. Ingen sagde noget, men det var tydeligt at aflæse de andre badegæsters (især mødrenes) irritation.

Da fædrene og deres unger tog gummibådene i vandet, besluttede jeg mig for at flytte resten af deres gummihabengut, så vi kunne komme frem og tilbage. Mødrene kiggede lidt skarpt, men dog forundret på mig, men sagde ingenting og flyttede ikke tingene tilbage. Nu havde de da lidt at tale om...

Måske er det, fordi man bliver en slags flokdyr, når man er mange sammen og at dette er en minimalistisk udgave af, hvad der skete, da hvide mennesker okkuperede lande rundt om i verden? Ingen turde sige og/eller gøre noget. Når man er i en stor flok, føler man sig sikker på opbakningen fra de andre, hvis man skulle blive "angrebet", hvilket man ikke gør, fordi de andre ikke "organiserer" sig og foretager "angrebet".

Vores naboer har givet mig den største overraskelse. Som udgangspunkt er man afventende overfor de nye, fremmede, der pludselig invaderer ens domæne, men de var decideret fjendtlige de første par dage. Sagde hverken godmorgen eller noget. Vi mente, at det var fordi, de var blevet bedt om at fjerne deres bil fra vores plads, men jeg tror, at det var lige så meget fordi, at de kunne se, at vi ikke var fra Holland samt at de måske syntes, det var lidt pinligt, at de blev bedt om at flytte deres bil.

Det var ikke så vigtigt for vores ophold, men på grund af min nysgerrighed, prøvede jeg at se, om en smule venlighed fra vores side kunne ændre på forholdet. Jeg fik chancen første gang, da deres yngste udbryderkonge løb væk og jeg tilfældigvis sad og kunne holde øje med ham. Det løste lidt op, uden at vi vidste det, men jeg tror alligevel, at den hollandske mor var bekymret for, om vi nu synes, at hun var en dårlig mor. Det helt store gennembrud kom (på flere måder!), da jeg faldt oveni skraldestativet og jeg tror at det faktum, at min facade røg ned, da mine ben røg op, gjorde, at vi nu havde noget at grine af sammen. Det er helt fantastisk, hvad et smil og en fjollet situation kan gøre. Vi er så bange for alt, hvad der ser fremmedartet ud – eller som vi ikke umiddelbart kan tale med og så spekulerer vi alt for meget på, hvad andre tænker om os, så det at vi (denne gang lidt uforvarende) tør smide facaden og blotte os en smule, er måske vejen frem. Den hollandske far blev da også spottet i teltet til klæd-ud-skattejagten iført sin koners bh og læbestift ☺

Vi mødte flere danske par hernede, herunder det utroligt søde par, som vi snakkede med om deres køretur til Levico. Vi udviser selvfølgelig også en form for flokadfærd, fordi vi taler samme sprog og har de samme referencerammer. Det er måske også det, der er interessant, når nogen tager en uge til Mallorca og bestiller hakkebøf til aftensmad fra et menukort, der er oversat til dansk? Det er der i øvrigt heller ikke noget galt med, hvis man er glad for hakkebøf i solskinsvejr.

Nå, men når jeg nu ikke har teorien i orden på dette område, er det selvfølgelig begrænset interessant, hvad jeg tror og tænker i denne forbindelse, men det har stor underholdningsværdi for mig selv. Når vi rejser fra så lille et land, er det hyggeligt at møde andre danskere (og jeg sender også altid fingerkys til de danske lastbilchauffører, som vi overhaler – men det er lidt en hemmelighed...) og vi får altid en masse ud af at høre om andres oplevelser og suger gode tips til os. Det andet danske par, som vi mødte under ungerens skattejagt, havde også nogle oplevet nogle sjove steder, som blev noteret til en anden god sommertur.

Vi var kommet til at love ungerne en dag på stranden ved søen, så da vi havde spist morgenmad og pigerne havde været i Miniklubben en times tid, gik vi ned til vandet. Som tidligere beskrevet, gik en del af tiden med at være irriteret over den hollandske gummifest. Spild af tid, men måske et udslag af kedsomhed. I hvert fald for mit vedkommende. Jeg var begyndt at blive en smule rastløs. Sidste år snakkede vi meget om, at vi skulle blive bedre til at komme væk fra pladsen og rundt i området og se noget, men denne gang boede vi lige midt i det hele og ville genere ret mange, hvis vi kørte ud og ind og

vores stole og bord ville bare stå som om, det var blevet glemt. Løsningen så vi hos nogle andre campere: De havde stillet en pavillon op som en slags markise. Én af de der, man kan købe billigt i f.eks. Jysk. Der kan bores huller i fødderne på plastikstængerne og sættes pløkker i, så man kan forsøge at sikre, at den bliver stående, hvis det skulle blæse op. Det vil vi have med i tagboksen til næste år.

Ikke ét ord mere om hollandske gummibåde og badyr! Vi nød solen og vandet og kl. 15.30 gik vi tilbage og nåede at spise lidt mad, inden der skulle være fodboldturnering for børn over 11 år. Maria ville gerne være med og pludselig var både hun og Jesper udtaget til Team Animatione, dvs. holdet med Marco, Martino og Marit. Det var vældig underholdende! Lisa og jeg sad i første parket ved camperen og heppede. Team Animatione vandt da også det hele – til et par tyske knægtes store ærgrelse!

Kl. 17 var der Texasaften på Levicobar. Der var sat en mekanisk tyr op og så var der konkurrence i, hvem der kunne holde sig i længst tid på tyren.

Vi spiste aftensmad og kl. 20 gik pigerne over og dansede. Vi gik op i baren, hvor der blev vist fodboldkamp og ungerne fik dagens sidste is. Vi nød en "eiscafé" og efter en hurtig tur på Levicobar og Texasfesten, var det hjem i seng!

Torsdag, den 30. juli 2009 (En overraskelse og cabaret i blitzlys og måneskin)

Der kom heldigvis ikke mere regnvejr i løbet af natten og solen varmede dejligt, da jeg vågnede kl. 08.00 af larmen fra en traktor, der kørte forbi. Jeg stod op, lavede kaffe, hentede pc'en og satte mig udenfor. 3 arbejdsmænd var gået i gang med at grave huller til pæle. Der skulle sættes hegn op omkring fodboldbanen. Under gårsdagens turnering var det flere gange sket, at bolden havde ramt de parkerede biler rundt om banen og enkelte tilskuere havde også været i farezonen. Men at starte så tidligt om morgenen og vække hele pladsen, hvor folk trods alt holdt ferie, var måske ikke strengt nødvendigt? Nå, det var vist nok igen. Kedsomhed... De fleste campister stod i hvert fald hovedrystende op en times tid, førend de plejede, inklusive min egen familie.

Vores naboer var stort set færdige med at pakke. De stod også op og på et tidspunkt kom udbryderkongens mor hen og gav sig til at snakke. Ganske frivilligt. Hun fortalte, at de var godt trætte af den flok tyske ungersvende, der havde slået pokerlejr lige bag vores plads. Der var vel 8 unge, som delte 4 telte og de havde etableret et syndigt og let ildelugtende svineri med øldåser, mad, plasticposer og sure sokker overalt. Hun fortalte, at de havde larmet til kl. 04 om natten og på spørgsmålet om, hvorvidt hun havde bedt dem stoppe, svarede hun hudløst ærligt: I didn't have the brave. (Hollandsk-engelsk for: Jeg havde ikke modet). Jeg havde ikke hørt, at de havde larmet, men jeg sagde lige så ærligt, at jeg heller ikke ville have turdet sige noget. Hun var også træt af, at gravemaskinen var gået i gang og nu gad de ikke være der længere. Bagefter fortalte hun, at de også gerne ville lidt tættere på Holland, da hendes mor havde fået konstateret kræft i æggestokkene og at hun ventede på en dato for, hvornår hun kunne blive opereret. Hvis det blev i næste uge, ville de gerne kunne komme hurtigt hjem, så de ville finde en plads i Nordtyskland. Jeg tabte fuldstændig mælet! Jeg forsøgte efter bedste evne at udtrykke min medfølelse og hun kvitterede med at tilføje, at de havde afbrudt ferien hendes far havde fået en hjerneblødning for 4 år siden, men at dette var anderledes, fordi hun jo ikke kunne gøre så meget forskel ved at tage hjem i forhold til, at hendes far kunne have været død af hjerneblødningen. Puha. Det var meget på én gang i forhold til min opfattelse af en lidt mut og indelukket kvinde. Jeg blev helt paf.

Da hun var gået, sad jeg lige og sundede mig lidt. Jesper vågnede og kom ud. Imens var de blevet færdige og manglede kun at sætte vognen på bilen. Gearet drillede og både Jesper og naboen til den anden side kom ud for at hjælpe. Der var håndtryk og ønsker om snarlig bedring til moren og så kørte de – og jeg véd godt, at jeg har brugt meget spaltepås på dem!

Kl. 10.00 skulle pigerne med klubben over og spille minigolf. Det var et smukt syn, da de ca. 25 børn drog af sted. Vi fik et par timer for os selv, som blev brugt på... absolut ingenting, bortset fra en opvask.

Pigerne var tilbage ved 12.30-tiden og det var en hylende Lisa, der kom småløbende hen til os. Hun var blevet stukket på hånden af en hveps eller en bi. Jeg hentede en høfeberpille, som jeg var blevet instrueret af lægen i at give hende og vi skyndte os at pakke badetøj og gå ned til vandet, så hånden kunne blive kølet ned. Forinden nåede vi lige at puste 3 luftmadrasser op, så vi kunne bygge fort til vores kamp mod det hollandske gummi!

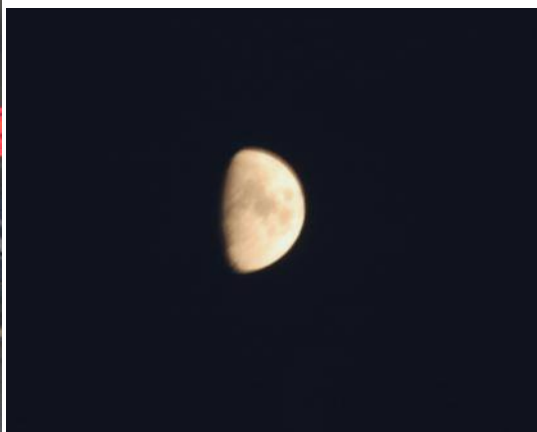
Vi blev ved vandet til kl. 15.30 og fik lidt at spise, hvorefter ungerne gik over i Miniklubben for at se, om der skete noget spændende. Det var ret lummert og det var også blevet overskyet. Om aftenen var der lagt op til cabaret, hvor hele animationsteamet underholder campisterne. Lidt á la grisefest.

Det var begyndt at blæse op, så vi besluttede, at vi ville slå markisen ind, mens det stadig var lyst og ikke vakte al for megen opmærksomhed... Det gik nu lettere, end vi troede, og Jesper satte spændebånd rundt om hele skidtet og dermed bliver den ikke rullet ud mere på denne tur.

Pigerne kom tilbage fra miniklubben og vi blev enige om, at Jesper og jeg kunne gå i supermarkedet og handle ind til aftensmad samt lidt pålæg, så vi havde lidt til det næste sted, mens pigerne kunne lege eller se en film.

Da vi kom tilbage, var der ryddet op i camperen og opvasken var ordnet!! Det var en skøn overraskelse – og bekræftede os endnu en gang i, at vi har de dejligste piger i verden.

Aftensmaden blev noget i retning af kylling i thai-karry (tak til Uncle Ben) og kl. 21.00 startede cabaretshowet samtidig med, at lynene begyndte at lyse bag det ene bjerg. Vi så showet fra vores stole. Vi havde jo første parket fra vores plads og kvaliteten af underholdningen plejer at være til at overskue. Men det er et sjovt indslag og de fleste synes, det er skægt at se, når de, der underholder deres børn om dagen, gi'r den fuld gas.

Lynene blev kraftigere og vi takkede os selv og hinanden for, at vi havde rullet markisen ind, selvom vi tidligere har oplevet de flotteste lyn, uden at der er faldet en dråbe vand på os. Vi satte vores ødelagte telt over køleboksene, så de blev skærmet for evt. regn og satte alt andet ind i bilen.

Cabareten sluttede ved 22.30-tiden og nu lynede det næsten uafbrudt. Vi samlede stolene sammen under det ene kabinevindue (det, der ikke var revnet..) og lod det stå åbent.

Lisa faldt næsten i søvn med det samme, men nu blev lynene fulgt af kæmpe brag, som indikerede, at uvejret kom nærmere og Maria krøb ned i vores seng. Efter en times tid kom lysglimt og brag næsten samtidigt og så lige pludselig lød de første dråber på taget. Indenfor 2-3 minutter hørte det ned! Vores tyske, pokerspillende naboer fik rigtig travlt. Vi kom til at smile lidt af, at vi kunne se dem løbe rundt mellem øldåser og sure sokker for at redde, hvad der reddes kunne. Jeg tror, at de satte sig over under teltet i Miniklubben og spillede videre, indtil det holdt op med at regne efter en times tid.

Klokken et var der igen stille, men meget vådt og vi lagde os til at sove.

Fredag, den 31. juli 2009 (Camping i det våde og vi måtte videre)

Vi vågnede til en næsten skyfri himmel og det var svært at forestille sig, at himmel og jord havde stået i ét om natten. Vores stole havde stået nogenlunde i læ under vinduet og vores kølebokse var også tørre, men derudover var alt vådt. Det positive var, at støvet også var blevet vådt og dermed ikke fløj rundt og lagde sig på alting. I virkeligheden var det ligegyldigt, for dette var vores sidste dag på Jolly/Levico og så kunne de sådan set støve, som det havde lyst til. Jeg nappede lige et par billeder af den tyske pokerlejr.

I løbet af formiddagen blev det mere overskyet. Vi ventede til kl. 10.00 og da Miniklubben startede, gik vi over for at sige farvel. Alle 4 fra animationsteamet kom og der blev uddelt kram og en masse snak. Marco sagde, at han kunne finde på at komme til Danmark i løbet af efteråret eller foråret næste år og han ville gerne høre fra os via e-mail, når vi var kommet godt hjem.

Jesper kørte bilen på puslepladsen, mens jeg gik ind for at betale. Den unge fyr, som havde anvist os pladsen, sad i receptionen. Da vi kom, kørte jeg først rundt med ham i den lille golfvogn. Han var tydeligvis ikke tilpas ved at køre rundt med en pige (eller måske bare mig?). Jeg prøvede at bløde stemningen lidt op ved at spørge, om jeg måtte lege dronning af Danmark og vinke ligesom hende til dem, vi kørte forbi. Han grinede på hele turen, men da vi kom tilbage til receptionen sagde han, at Jesper måske hellere ville med rundt... Hver dag, når vi så ham, vinkede jeg selvfølgelig.

Han må alligevel have synes, at jeg var lidt sjov, da jeg prøvede at lære ham, at mit navn udtales ligesom det sidste i "meLone", eller da jeg forsøgte at overbevise ham om, at vores vindue var revnet, fordi det var blevet ramt af en bold fra pladsen, eller da jeg sagde, at vi mindst skulle have 30% i rabat, fordi det havde været regnvejr i løbet af vores ophold. Jeg fik et kæmpe grin, en flaske et-eller-andet og besked på at komme igen til næste år. På vej ud var jeg ved at brække mig over mig selv...!

Så gik turen for alvor mod nord. Vi sad alle fire med en følelse af, at ferien var en lille smule slut. Det var helt overskyet og efterhånden som Alperne forsvandt i bakspejlet, dalede humøret tilsvarende.

Farvel til Italien for i år, men mon ikke vi ses igen? Vi kører med stor sandsynlighed ikke så langt sydpå i støvlelandet igen, men der er nok ikke megen tvivl om, at vi gerne vil se Jolly/Levico igen, når ombygningen er færdig.

-Og så lige en hilsen til mine helte!

Vi havde udset os en plads lidt vest for Regensburg i Bayern. [Schnitzmühle am Vietach](#). Efter en lille omvej ad en grussti, hvor biler ikke måtte køre og en dertil hørende vred, tysk dame på cykel, lykkedes det os at finde campingpladsen. Det var en rigtig naturcampingplads. Der løb en mellemtning mellem en å og en flod på den ene side af området, hvorfra man kunne sejle kano og kajak.

Der var et område med en tipi og nogle spejderlignende effekter, der var en lille sø, som man kunne bade i, der var den flinkeste, tyske mand i receptionen og der var den hyggeligste restaurant med de bedste, hjemmelavede burgere! Pladsen lå godt nok lidt langt væk fra motorvejen, men til gengæld midt i det Bayerske naturreservat, der er så smukt, at man kan få ondt i øjnene, hvis man kigger for meget på det.

Vi pakkede ikke noget ud, men gik en tur og gik bagefter op og spise på restauranten. Pigerne trængte til at røre sig, så de gik hen og spurgte nogle tyskere, der spillede volleyball, om de måtte være med. De spillede en times tid, indtil det blev for mørkt. Herefter gik turen i alkoven for at se dyner.

